

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13874/2557

นายประวิทย์ ชื่อสัตย์วุฒิกุลโจทก์ นายวิศาล สายเพชรหรือสายเพชร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1349

ย่อ / หลักกฎหมาย

คลองบางสีบาทมีสภาพเป็นทางระบายน้ำ ตื้นเขิน มีวัชพืชปกคลุม น้ำในคลองเน่าเสีย เรือไม่สามารถลอดใต้สะพาน สภาพเช่นนี้ประชาชนไม่สามารถใช้คลองสัญจรไปมาได้อย่างคล่อง
สาธารณะอื่น จึงไม่ถือเป็นทางสาธารณะตาม ป.พ.พ. มาตรา 1349 ด้านทิศตะวันออกของที่ดิน
ของโจทก์อยู่ห่างจากทางสาธารณประโยชน์เพียง 50 เซนติเมตร เท่ากับความกว้างของที่ดินโฉนด
เลขที่ 41058 ซึ่งปิดล้อมอยู่ด้านนี้ แต่ด้านทิศตะวันตกของที่ดินของโจทก์อยู่ห่างจากทาง
สาธารณประโยชน์ถึง 4 เมตร 50 เซนติเมตร เท่ากับความกว้างของที่ดินของจำเลยทั้งสี่ จากที่ดิน
ของโจทก์เมื่อผ่านที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 เพื่อออกสู่ถนนพระรามที่ 2 ก็เป็นระยะทางที่ใกล้กว่า
ที่จะผ่านที่ดินของจำเลยทั้งสี่ออกสู่ถนนพระรามที่ 2 ถึง 280 เมตร แม้ทางสาธารณประโยชน์ด้าน
ทิศตะวันออกจะมีความกว้างประมาณ 4 เมตร ถึง 6 เมตร 40 เซนติเมตร ส่วนทาง
สาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันตกแม้มีความกว้างถึง 12 เมตร มี 4 ช่องเดินรถ แต่ก็ไม่ได้มีความ
กว้างเช่นนี้ตลอดแนวที่ดินของจำเลยทั้งสี่ คงมีความกว้างเช่นนี้เฉพาะบริเวณที่อยู่หน้าสวนหย่อม
สำหรับพักผ่อนและออกกำลังกายของห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล พระราม 2 พ้นจากนั้นก็ลดลงเหลือ
เพียง 2 ช่องเดินรถ เฉพาะความกว้างเพียงบางส่วนของทางสาธารณประโยชน์ด้านนี้ก็ไม่ได้ทำให้
ความสะดวกในการใช้ทางสาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันตกมีมากกว่าทางด้านทิศตะวันออก โดย
เฉพาะทางสาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันตกนี้ติดกับทางเข้าห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล พระราม 2
และอยู่ตรงข้ามกับสวนหย่อมสำหรับพักผ่อนและออกกำลังกายของห้างซึ่งน่าจะมีการจราจรที่
พลุกพล่านมากกว่าทางสาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันออก เมื่อพิจารณาถึงความจำเป็นของ
โจทก์ที่ไม่มีทางออกสู่ทางสาธารณประโยชน์แล้ว ทางสาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันออกจึงมี
ความเหมาะสมแก่ความจำเป็นมากกว่าเพราะเนื้อที่ดินที่จะต้องสูญเสียไปเนื่องจากการทำทางผ่าน
มีความกว้างเพียง 50 เซนติเมตร น้อยกว่าเนื้อที่ดินที่จำเลยทั้งสี่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการผ่าน
ของโจทก์ถึง 4 เท่า ทั้งเมื่อเทียบขนาดความกว้างของที่ดินแล้ว ที่ดินของจำเลยทั้งสี่ย่อมอยู่ใน
สภาพที่สามารถทำประโยชน์ได้มากกว่าที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 ซึ่งปรากฏว่า จำเลยทั้งสี่ทำร้าน
ขายอาหารและเครื่องดื่มอยู่บนที่ดินด้วย ส่วนที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 มีสภาพเป็นร่องสวน ถนน
ภายในหมู่บ้านเป็นทางสาธารณประโยชน์ ประชาชนทั่วไปย่อมมีสิทธิใช้สอยร่วมกัน ผู้ใดจะกีดกัน
หรือไม่ยินยอมให้ผู้อื่นใช้สอยไม่ได้เพราะไม่ใช่ทรัพย์สินส่วนตัว ส่วนผู้ที่ใช้สอยไม่ว่าเป็น
สาธารณประโยชน์ประเภทใดก็ต้องปฏิบัติตามกฎหมายทั่วไปและกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับ
สาธารณประโยชน์นั้นเพื่อไม่ให้เป็นภาระละเมิดสิทธิของผู้อื่นและไม่ทำให้เกิดความเสียหายแก่
สาธารณประโยชน์นั้นเช่นกัน ที่โจทก์อ้างว่า ชาวบ้านภายในหมู่บ้าน พ. จะไม่ยินยอมให้โจทก์ใช้
ถนนภายในหมู่บ้านและการนำรถบรรทุกดินผ่านถนนในหมู่บ้านจะทำให้ถนนเสียหาย จึงไม่ใช่
เหตุผลที่โจทก์จะนำมาอ้างว่าโจทก์ไม่สามารถใช้ทางสาธารณประโยชน์ภายในหมู่บ้านได้ เมื่อยังมี
ที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 ที่โจทก์จะผ่านออกถึงทางสาธารณประโยชน์ได้และจะเกิดความเสียหาย
แก่ที่ดินที่ล้อมอยู่น้อยกว่าของจำเลยทั้งสี่ ทั้งไม่ได้ทำให้โจทก์สูญเสียความสะดวกหรือประโยชน์

ใช้สอยที่พอสมควรแก่ความจำเป็นที่จะออกสู่ทางสาธารณะประโยชน์ได้แล้ว แต่โจทก์กลับมาขอผ่านในที่ดินของจำเลยทั้งสี่ซึ่งจะได้รับความเสียหายมากกว่าจึงเป็นกรณีเกินกว่าความจำเป็นของโจทก์ที่จะออกสู่ทางสาธารณะประโยชน์ จึงไม่ชอบด้วย ป.พ.พ. มาตรา 1349

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันเปิดทางในที่ดินของจำเลยทั้งสี่ดังกล่าวด้านทิศใต้ให้มีหน้ากว้าง 12 เมตร จนจดทางสาธารณะ ภายในกรอบสี่เหลี่ยมจุดไข่ปลาให้เป็นทางเข้าออกแก่ที่ดินของโจทก์เพื่อออกสู่ทางสาธารณะและให้จดทะเบียนสิทธิเหนือพื้นดินของจำเลยสี่สี่ให้เป็นทางจำเป็นหรือทางภาระจำยอมแก่ที่ดินของโจทก์ทั้งสองแปลง หากจำเลยทั้งสี่ไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา จำเลยทั้งสี่ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสี่เปิดทางบนที่ดินโฉนดเลขที่ 5481 ตำบลแสมดำ (บางบอน) อำเภอบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ของจำเลยทั้งสี่ บริเวณด้านทิศใต้กว้าง 3 เมตร นับจากทิศใต้ ทั้งด้านที่ติดกับที่ดินโจทก์และด้านที่ติดกับถนนสาธารณะเป็นทางจำเป็นแก่ที่ดินของโจทก์โฉนดเลขที่ 5482 และ 5483 ตำบลแสมดำ (บางบอน) อำเภอบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ส่วนคำขออื่นให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยทั้งสี่ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้ว่า โจทก์เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ 5482 และ 5483 ตำบลแสมดำ (บางบอน) อำเภอบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ทิศเหนือติดคลองบางสีบาทซึ่งเป็นคลองสาธารณะ ทิศใต้ติดที่ดินโฉนดเลขที่ 5484 และ 4313 สำหรับที่ดินโฉนดเลขที่ 4313 เป็นที่ตั้งห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล พระราม 2 ทิศตะวันตกติดที่ดินของจำเลยทั้งสี่ซึ่งมีความกว้าง 4 เมตร 50 เซนติเมตร มีความยาวตลอดแนวที่ดินของโจทก์ และด้านทิศตะวันตกของที่ดินของจำเลยทั้งสี่มีถนนสาธารณะติดกับที่ดินของจำเลยทั้งสี่ตลอดแนว ส่วนทิศตะวันออกของที่ดินของโจทก์ติดที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 มีความกว้าง 50 เซนติเมตร และมีสภาพเป็นร่องสวนยาวตลอดแนวที่ดินของโจทก์ ถัดจากที่ดินแปลงนี้เป็นหมู่บ้านพรหมวัฒน์ ถนนภายในหมู่บ้านนี้เป็นทางสาธารณะประโยชน์ตั้งแต่วันที่ 20 เมษายน 2536 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า คลองบางสีบาทเป็นทางสาธารณะตามความหมายแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1349 หรือไม่ เห็นว่า แม้คลองบางสีบาทเป็นคลองสาธารณะแต่ก็ได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ว่า คลองบางสีบาทมีสภาพเป็นทางระบายน้ำ ตื้นเขิน มีวัชพืชขึ้นปกคลุม น้ำในคลองเน่าเสีย และได้ความจากคำเบิกความของนายวิทยา นายช่างรังวัด สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางขุนเทียน ซึ่งได้ไปรังวัดที่ดินของโจทก์เมื่อเดือนสิงหาคม 2547 ตามบันทึกข้อความว่า คลองบางสีบาทมีน้ำและคันคลอง แต่น้ำในคลองมีสีดำและเน่าเหม็น ไม่เห็นมีการสัญจรไปมาของประชาชน และนายสมชาติ สมาชิกสภาเขตบางขุนเทียน และเคยเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 6 ซึ่งที่ดินพิพาทตั้งอยู่ในพื้นที่ที่รับผิดชอบเบิกความว่า ประชาชนเลิกใช้คลองบางสีบาทเป็นทางสัญจรไปมาเป็นเวลา 10 ปีแล้ว เนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมปล่อยน้ำเสียทำให้น้ำเน่าเสีย สภาพคลองตื้นเขินและมีการสร้างสะพานรถไฟทำให้เรือไม่สามารถลอดใต้สะพานได้ ข้อเท็จจริงตามที่โจทก์นำสืบสอดคล้องกับข้อเท็จจริงจากการเดินเผชิญสืบของศาลชั้นต้นว่า น้ำในคลองมีสีดำ มีการนำวัชพืชที่ ปกคลุมตลิ่งขึ้นมาไว้บนตลิ่งทั้งสองด้าน ไม่มีเรือสัญจรไปมา ส่วนจำเลยทั้งสี่ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าคลองบางสีบาทยังใช้สัญจรไปมาได้ คงมีแต่นายสาธิต เบิกความถึงคลองบางสีบาทแต่เพียงว่า ที่ดินจำเลยทั้งสี่

ด้านทิศเหนือติดคลองบางสีบาท จึงฟังได้ว่าคลองบางสีบาทเดิมเดิม เปรียบไม่สามารถลอดใต้สะพาน และน้ำในคลองเน่าเสีย สภาพเช่นนี้เชื่อว่าประชาชนไม่สามารถใช้คลองบางสีบาทสัญจรไปมาได้ อย่างคลองสาธารณะอื่น ดังนั้น คลองบางสีบาทจึงไม่ถือเป็นทางสาธารณะตามความหมายแห่ง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1349 ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้อง วินิจฉัยประการที่สองตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ที่ว่า เมื่อยังมีที่ดินแปลงอื่นที่โจทก์สามารถผ่านเพื่อ ออกสู่ทางสาธารณะได้และจะเกิดความเสียหายแก่เจ้าของที่ดินแปลงนั้นน้อยกว่าจำเลยทั้งสี่แล้ว การที่โจทก์ขอผ่านที่ดินของจำเลยทั้งสี่นั้นเป็นการเกินความจำเป็นของโจทก์หรือไม่ เห็นว่า ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1349 กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งว่า ที่ดินแปลงใดมีที่ดิน แปลงอื่นล้อมอยู่จนไม่มีทางออกถึงทางสาธารณะ เจ้าของที่ดินแปลงนั้นจะผ่านที่ดินซึ่งล้อมอยู่ไปสู่ ทางสาธารณะได้ และวรรคสามกำหนดว่า ที่และวิธีทำทางผ่านนั้นต้องเลือกให้พอควรแก่ ความจำเป็นของผู้มีสิทธิจะผ่าน กับให้คำนึงถึงที่ดินที่ล้อมอยู่ให้เสียหายแต่น้อยที่สุดที่จะเป็นได้ ถ้าจำเป็น ผู้มีสิทธิจะผ่านจะสร้างถนนเป็นทางผ่านก็ได้ เมื่อได้รับความตามทางนำสืบและจากการเดิน เผลยสืบของศาลชั้นต้นว่า ที่ดินของโจทก์ด้านทิศตะวันออกติดที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 มีความ ยาวตลอดแนวที่ดินของโจทก์ ที่ดินแปลงนี้มีความกว้าง 50 เซนติเมตร และด้านทิศตะวันออกของ ที่ดินแปลงนี้ติดกับหมู่บ้านจัดสรร ชื่อหมู่บ้านพรหมวัฒน์ ที่ดินของโจทก์อยู่ตรงกับซอยที่ 1/7, 1/9 1/ 11 และ 1/13 ของหมู่บ้านพรหมวัฒน์ และถนนซอยทั้งหมดนี้อยู่ติดกับที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 ถนนซอยแต่ละซอยมีความกว้าง 4 เมตร และหากวัดจากแนวรั้วบ้านฝั่งหนึ่งไปอีกฝั่งหนึ่งถนนซอย มีความกว้างถึง 6 เมตร 40 เซนติเมตร แต่ละซอยลึก 120 เมตร แยกมาจากถนนหลักของหมู่บ้าน ซึ่งเป็นถนนคอนกรีตเสริมเหล็กมีความกว้าง 6 เมตร ไม่รวมบาทวิถีสองฝั่งถนน ระยะทางจากถนน ซอย 1/7 จนถึงหน้าหมู่บ้านพรหมวัฒน์ซึ่งเป็นถนนซอยวัดกำแพงมีความยาวประมาณ 200 เมตร และจากหน้าหมู่บ้านถึงถนนพระรามที่ 2 มีระยะทางยาวประมาณ 80 ถึง 100 เมตร ระหว่างที่ดิน โฉนด เลขที่ 41058 กับถนนซอยซึ่งอยู่ติดกันนี้ซอย 1/11 ไม่มีกำแพงปิดกั้น ซอย 1/7 มีกำแพง คอนกรีตสูงประมาณ 40 เซนติเมตร ซอย 1/9 มีกำแพงคอนกรีตสูงประมาณ 75 เซนติเมตร และซอย 1/13 มีกำแพงคอนกรีตสูงประมาณ 70 เซนติเมตร กันอยู่ ถนนหลักและถนนซอยภายใน หมู่บ้านพรหมวัฒน์ได้มีการจดทะเบียนเป็นทางสาธารณประโยชน์ ตั้งแต่ปี 2536 ส่วนที่ดินของ จำเลยทั้งสี่มีความกว้าง 4 เมตร 50 เซนติเมตร เทพื้นคอนกรีตกว้าง 3 เมตร 10 เซนติเมตร ตั้งแต่ ประตูรั้วทางสรรพสินค้าเซ็นทรัล พระราม 2 เกือบเต็มพื้นที่คงเหลือเพียง 20 ถึง 30 เมตร จากด้าน ทิศเหนือซึ่งติดคลองบางสีบาท พื้นที่ที่เป็นคอนกรีตแล้วมีร้านขายอาหารและเครื่องดื่มตั้งอยู่ ทาง สาธารณประโยชน์ที่ติดกับที่ดินจำเลยทั้งสี่มีความกว้าง 12 เมตร มีสี่ช่องเดินรถ ส่วนหนึ่งของทาง สาธารณประโยชน์นี้ จำเลยทั้งสี่ได้ยกที่ดินให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ด้วย ฝั่งตรงข้ามที่ดิน จำเลยทั้งสี่เป็นส่วนหย่อมสำหรับพักผ่อนและออกกำลังกายของห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล พระราม 2 ทิศใต้ของที่ดินโจทก์และจำเลยทั้งสี่ติดรั้วกำแพงคอนกรีตของห้างนี้ จากประตูทางเข้าห้างถึง สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร มีระยะทางยาว 300 เมตร และจากสำนักงานที่ดิน กรุงเทพมหานครถึงถนนพระรามที่ 2 มีระยะทางยาว 400 เมตร จึงเห็นได้ว่า ด้านทิศตะวันออก ของที่ดินของโจทก์อยู่ห่างจากทางสาธารณประโยชน์เพียง 50 เซนติเมตร เท่ากับความกว้างของ ที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 ซึ่งปิดล้อมอยู่ด้านนี้แต่ด้านทิศตะวันตกของที่ดินของโจทก์อยู่ห่างจากทาง สาธารณประโยชน์ถึง 4 เมตร 50 เซนติเมตร เท่ากับความกว้างของที่ดินของจำเลยทั้งสี่ จากที่ดิน ของโจทก์เมื่อผ่านที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ 41058 เพื่อออกสู่ถนนพระรามที่ 2 ก็เป็นระยะทางที่

ใกล้กว่าที่จะผ่านที่ดินของจำเลยทั้งสี่ออกสู่ถนนพระรามที่ 2 ถึง 280 เมตร แม้ทาง
สาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันออกจะมีความกว้างประมาณ 4 เมตร ถึง 6 เมตร 40 เซนติเมตร
ส่วนทางสาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันตกแม้มีความกว้างถึง 12 เมตร มี 4 ช่องเดินรถ แต่ก็ไม่ได้
มีความกว้างเช่นนี้ตลอดแนวที่ดินของจำเลยทั้งสี่ คงมีความกว้างเช่นนี้เฉพาะบริเวณที่อยู่หน้า
สวนหย่อมสำหรับพักผ่อนและออกกำลังกายของห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล พระราม 2 พ้นจากนั้นก็
ลดลงเหลือเพียง 2 ช่องเดินรถ จึงเห็นได้ว่า เฉพาะความกว้างเพียงบางส่วนของทาง
สาธารณประโยชน์ด้านนี้ก็ไม่ได้ทำให้ความสะดวกในการใช้ทางสาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันตก
มีมากกว่าทางด้านทิศตะวันออก โดยเฉพาะทางสาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันตกนี้ติดกับทางเข้า
ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล พระราม 2 และอยู่ตรงข้ามกับสวนหย่อมสำหรับพักผ่อนและ
ออกกำลังกายของห้างซึ่งน่าจะมีการจราจรที่พลุกพล่านมากกว่าทางสาธารณประโยชน์ด้าน
ทิศตะวันออก ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงความจำเป็นของโจทก์ที่ไม่มีทางออกสู่ทางสาธารณประโยชน์
แล้ว ทางสาธารณประโยชน์ด้านทิศตะวันออกจึงมีความเหมาะสมแก่ความจำเป็นมากกว่าเพราะ
เนื้อที่ดินที่จะต้องสูญเสียไปเนื่องจากการทำทางผ่านมีความกว้างเพียง 50 เซนติเมตร น้อยกว่าเนื้อ
ที่ดินที่จำเลยทั้งสี่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการผ่านของโจทก์ถึง 4 เท่า ทั้งเมื่อเทียบขนาดความกว้าง
ของที่ดินแล้ว ที่ดินของจำเลยทั้งสี่ย่อมอยู่ในสภาพที่สามารถทำประโยชน์ได้มากกว่าที่ดินโฉนด
เลขที่ 41058 ซึ่งปรากฏว่า จำเลยทั้งสี่ทำร้านขายอาหารและเครื่องดื่มอยู่บนที่ดินด้วย ส่วนที่ดิน
โฉนดเลขที่ 41058 มีสภาพเป็นร่องสวน ส่วนที่โจทก์อ้างว่าจะต้องนำดินเข้าไปถมในที่ดินของโจทก์
เป็นจำนวนมาก หากโจทก์นำรถบรรทุกทุกคืนผ่านทางสาธารณประโยชน์ภายในหมู่บ้านพรหมวัฒน์
จะทำให้ทางสาธารณประโยชน์นั้นเสียหายและชาวบ้านภายในหมู่บ้านจะไม่ยินยอมนั้น เห็นว่า เมื่อ
ถนนภายในหมู่บ้านพรหมวัฒน์เป็นทางสาธารณประโยชน์แล้ว ประชาชนทั่วไปย่อมมีสิทธิใช้สอย
ร่วมกัน ผู้ใดจะกีดกันหรือไม่ยินยอมให้ผู้อื่นใช้สอยไม่ได้เพราะไม่ใช่ทรัพย์สินส่วนตัว ส่วนผู้ที่ใช้สอยไม่
ว่าเป็นสาธารณประโยชน์ประเภทใดก็ต้องปฏิบัติตามกฎหมายทั่วไปและกฎหมายเฉพาะที่
เกี่ยวข้องกับทางสาธารณประโยชน์นั้นเพื่อไม่ให้เป็นภาระละเมิดสิทธิของผู้อื่นและไม่ทำให้เกิด
ความเสียหายแก่สาธารณประโยชน์นั้นเช่นกัน ที่โจทก์อ้างว่า ชาวบ้านภายในหมู่บ้านพรหมวัฒน์
จะไม่ยินยอมให้โจทก์ใช้ถนนภายในหมู่บ้านและการนำรถบรรทุกทุกคืนผ่านถนนในหมู่บ้านจะทำให้
ถนนเสียหาย จึงไม่ใช่เหตุผลที่โจทก์จะนำมาอ้างว่า โจทก์ไม่สามารถใช้ทางสาธารณประโยชน์
ภายในหมู่บ้านได้และยังเป็นเรื่องที่โจทก์ยกขึ้นอ้างเพียงลอย ๆ เมื่อยังมีที่ดินโฉนดเลขที่ 41058 ที่
โจทก์จะผ่านออกถึงทางสาธารณประโยชน์ได้และจะเกิดความเสียหายแก่ที่ดินที่ล้อมอยู่น้อยกว่า
ของจำเลยทั้งสี่ ทั้งไม่ได้ทำให้โจทก์สูญเสียความสะดวกหรือประโยชน์ใช้สอยที่พอสมควรแก่
ความจำเป็นที่จะออกสู่ทางสาธารณประโยชน์ได้แล้ว แต่โจทก์กลับมาขอผ่านในที่ดินของจำเลยทั้ง
สี่ซึ่งจะได้รับความเสียหายมากกว่าจึงเป็นกรณีเกินกว่าความจำเป็นของโจทก์ที่จะออกสู่ทาง
สาธารณประโยชน์ จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1349 ฎีกาของจำเลย
ทั้งสี่ข้อนี้ฟังขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้โจทก์ผ่านที่ดินของจำเลยทั้งสี่นั้นไม่ต้องด้วยความเห็น
ของศาลฎีกา เมื่อที่ดินของจำเลยทั้งสี่ไม่ใช่ที่ดินที่เหมาะสมแก่ความจำเป็นของโจทก์จะใช้สิทธิผ่าน
เป็นทางจำเป็นแล้ว ปัญหาที่โจทก์ฎีกาขอให้เปิดทางในที่ดินของจำเลยทั้งสี่ให้กว้างขึ้นและที่จำเลย
ทั้งสี่ฎีกาว่าโจทก์ขอผ่านทางในที่ดินของจำเลยทั้งสี่โดยไม่สุจริตจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย
พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ไชยยงค์ คงจันทร์ · นพวรรณ อินทร์พรรย์ · ทศนีย์ จั่นสัจจัย ธรรมเกณท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/13874/2557>